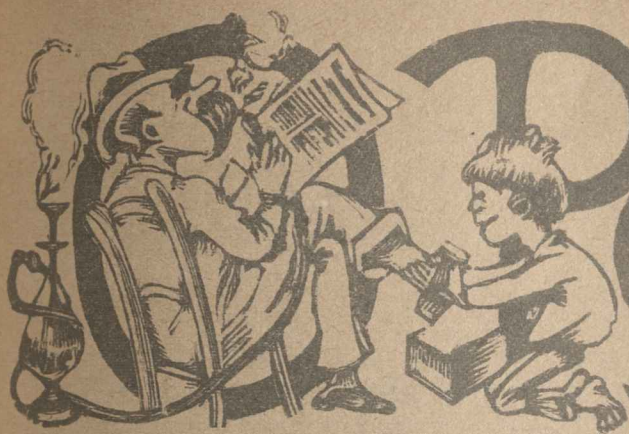

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστόν και πρώτον ἀπαριθμούντες χρόνον
ἐδρεύομεν και πάλιν στήν γῆν τῶν ἱερθενώνων.

Ἐστὸ χίλια κι' ἐνιακόσα δεκαέξη
κανέννας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξη.

Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας προῶμε.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δέκῃ φράγκα και ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὶς εὐμούσου τσελεπῇ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Γενάρη μας τριάντα,
ἀπραξία κατὰ πάντα.

Ποῦντος χίλια και τρακόσα, πρόσθετες κι' ἐξηνταεπτὰ,
βάλτε ρίγανη στὰ δίκηα, τὰ γραπτα και τὰ γραπτὰ.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκετος.**

Α.

Καλῶς μᾶς ἤλθες πάλι
μέσα στὸ τόσο χάλι
νὰ σκούζης ὁλοένα.

Ἦρα μεγάλη λύπη
σὰν ἔμαθα πῶς γρίπτῃ
ἐπρόσβαλε και σένα.

Ἦμουν ἐμφλουεντζάτος
στὰς κρίσεις τὰς ἀγρίας,
ποῦ μᾶς παγόνουν τρόμοι.

Μὰ τῶν Ρωμηῶν τὸ κράτος
πρὸς ὄρμον σωτηρίας
λαμπρὸν οὐριοδρόμει.

Τὸ βρίσκω τρομερὸ
σὲ τούτον τὸν καιρό,
καῦμένε Περικλέτο.

Νᾶσι κλειστὸς στὸ σπῆτι,
και νᾶχης και μιὰ μύτη
ὡς εἶδος κλαρινέτο.

Π.—

Ἐπεσε, παπαγάλο,
θανατικὸ μεγάλο
και ἑστὸς τρανοὺς τοὺς πάνυ.

Μὲς στῆς καταστροφαῖς
θερίζει κορυφαῖς
τοῦ Χάρου τὸ δρεπάνι.

Τώρα πιά τὸν Θεοτόκη δὲν θὰ γλυκοτραγουδῇς,
μὰ θαμμένο στῆς Λουκάδες τῆς Κερκύρας θὰ τὸν ᾄδῃς.

Ἐσθυσε και τοῦ Κορφιᾶτη
τὸ σπιθόβολο τὸ μάτι,
ἔσθυσ' ἕνας πρῶτος νοῦς
μέσ' στοὺς χρόνους τοὺς δεινοῦς.

Μὲ θερμόν, μὲ θάλλον γῆρας
ἔσθυσε και τῆς Κερκύρας
τὸ καμαρωτὸ βλαστάρη,
ποῦχε μιὰ περίσσια χάρι.

Μέσα στὰς παροῦσας κρίσεις
και στὴν κοσμοχλασίᾳ
ὅπως πρὶν δὲν θ' ἀντικοῦσης
τὴν κομψὴν κόρροστασίᾳ.

Μὴ ζητῇς τὸν Θεοτόκη σὰν και πρῶτα ζωντανό,
μὲ πικρὰ τραγοῦδια λύρας
στοὺς Λουκάδες τῆς Κερκύρας
μνήμα ζήτησε τρανό.

Σύ, ποῦ κλαῖς σὰν τὴν Κασάνδρα,
τὸν ἐπιφανῆ τὸν ἄνδρα
κλάψε τον μαζί μ' ἐμένα,
κι' ἐνθυμήσου περασμένα.

Τί πικρὸς ἀλήθεια θρήνος!..
πᾶν τὰ χρόνια τὰ παλαιά,
ποῦχε σύμβολο κι' ἐκεῖνος
τοῦ Τρικουπῆ τὴν ἐλῆα.

Χρόνια πέρασαν καὶ πᾶνε,
μὰ δὲν βλέπεις νὰ σκορπᾶνε
φύλλα τῆς ἐλῆας ἐκεῖνης.

Ποῦδιναν παρηγοριά
μέσ' στὴν θλίψι τὴν βαρκεῖα
πολυδάκρυτης εἰρήνης.

Κλάψε μὲ μιὰ λύρα θρήνου
τὸν διάδοχον ἐκεῖνου
μέσ' στῆς γῆς τὴν ἀγκαλιά.

Κλάψε τον μὲ πόνου ρίμα,
κι' ἐνθυμοῦ σ' αὐτοῦ τὸ μνήμα
τοῦ Τρικουπῆ τὴν ἐλῆα.

Τὴν ἐλῆα, ποῦ μιὰν ἡμέρα
ἔγινε τρανὴ φοθέρα
τῶν δημίων, τῶν τυράννων.

Κι' ἔστεφαν δαφνῶν κλωνάρια
ζηλεμμένα παλληκάρια
νίκης, δόξης, καὶ παιάνων.

Τὴν ἐλῆα τὴν νικηφόρα,
ποῦ τὴν εἶδε κόσμος τώρα
σ' ἓνα χέρι σιθαρό.

Κι' ἡ θεά, ποῦ δόρυ πάλλει,
τὴν χαιρέτησε καὶ πάλι
σύμβολέ μας ἱερό.

Μὰ κλάψε κι' ἄλλον μας τρανὸ
καὶ κορυφή μας ἄλλη...
τώρα δὲν θάβρης ζωντανὸ
καὶ τὸν Μαυρομιχάλη.

Κι' αὐτὸς ἐργάτης δράσεως
καὶ μὲ πατρίδος πόνο
μέσα σ' ἐπαναστάσεως
πολυταράχου χρόνο.

Ὅντως μεγάλ' ἡ φήμη του,
κλαίει πικρὰ κι' ἡ Μάνη
πλέκωντὰς γιὰ τὴν μνήμη του
ἀντάξιο στεφάνι.

Ὅσο κι' ἂν περνοῦν οἱ χρόνοι,
μὰ ποτέ σου μὴ λησμόνει
τὰς θυσίας ἐργατῶν
κι' ὑπερόχων πολιτῶν.

Κόπους καὶ θυσίας τίμα,
καὶ στοὺς χρόνους τοὺς δεινοὺς
στέφε πάντα καὶ τὸ μνήμα
καθενὸς ἐπιφανοῦς.

Κι' ἂν τὰ μίσση, κι' ἂν τὰ πάθη,
κι' ἂν οἱ πόλεμοι τοῦ κόσμου
σ' ἔκαναν νὰ χάσης, φῶς μου,
καὶ ταῦτά καὶ τὸ καλὰ θι.

Ὅμως πάντοτε συχώρα,
μὴ σὲ θίγῃ μήτε τώρα
τῶν παθῶν ἡ τρικυμία.

Κι' ἄς προσφέρωμεν κι' ἐμεῖς
θυμιάματα τιμῆς
σὲ περιφανῆ μνημεῖα.

Μὴ ποτέ σου λησμονῆς
πεθαμμένους σκαπανεῖς,
καὶ νωθρὸς μὴν ἀδρανῆς.

Δίχως πάθος, δίχως φθόνον,
τίμα περασμένων χρόνων
κάθε πρῶτον σκαπανέα.

Σὰν δὲν θέλῃς, βρὲ τσολιὰ,
νὰ κυττάζῃς τὰ παλαιά,
πῶς θὰ κρίνῃς γιὰ τὰ νέα;

Μὴ ποτέ σου φωραθῇς
πῶς μὲ κάποιον ἔχεις πάθος,
κι' ἄς ἀνερευνᾷ καθεὶς
ἓνα κι' ἄλλο κατὰ βᾶθος.

Καὶ σὲ χρόνους εὐτυχεῖς
τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς
μὴν ξεχνᾷς τὰ ρεμπελιά,
τῶν κομμάτων τὰ τσιμπούρια...
σὰν δὲν γίνουν τὰ παλαιά
πῶς θὰ γίνουν τὰ καινούρια;

Κι' ἂν καὶ τώρα, κουφαρόνι,
ἓνας κι' ἄλλος βεδαιώνῃ
πῶς κυττάζει τὸ παλιὸ
νὰ γυρίσῃ ρεμπελιό.

Μὰ γιὰ τοῦτο, Φασουλῇ,
μὴ κανεῖς θλιμμένος ἔστω,
καὶ γι' αὐτὸ μετ' οὐ πολὺ
θὰ φωνάξῃς: Θεὶς δ' ὀσχωρέστο.

Εἶναι μπόρα, βρὲ φαφούτη,
κι' ὅπως ἡ πολλαῖς καὶ τούτῃ
φαίνεται πῶς θὰ περάσῃ.

Μὴ πικρὰ κανεῖς οἰμῶξῃ,
κι' ἐν πολλῇς νηστείας δόξῃ
τὸ Ρωμαῖκο θὰ δράσῃ.

Καὶ θὰ πάφῃς νᾶσαι τάβλα
καὶ θὰ παίζῃς τὰ βιολιά,
καὶ θὰ βάλλῃς πάλι παύλα
καὶ τελεία στὰ παλαιά,
ποῦ κεφάλια κεχηναῖα
θέλουν νὰ τὰ κάνουν νέα.

Β.

Φ.—Κι' ἐγὼ σκυφτὸς ἀναδιδῶ χρόνων παλιῶν γραφαῖς
καὶ κλαῖω, Περικιέτο μου, χαμέναις κορυφαῖς.
Μὰ κλαῖω, καὶ τὸν Θέμο μας, τὸν Ἀννίνο τὸν φίλο,
ὅπου σελίδες ζωνταναῖς κι' ἀθάναταις μᾶς ἄφησε,
καὶ πρῶτο τὸ κονδύλι του μέσ' στοῦ Ρωμηοῦ τὸ φύλλο
μὲ ναργιλέ γιαθάσικο κι' ἐμένα μ' ἐζωγράφισε.

Κλαῖω σὲ πούτου τὴν θανὴ
φίλο κι' ἀγαπητό μου,
κλαῖω τὴν τέχνη τὴν τρανὴ
χαριτωμένου Μώμου.

Καὶ κάποια Μοῦσα, ποῦ γελά,
τεχνίτη στεφανώνει,
ὅπου μᾶς ἔλεγε πολλὰ
μία γραμμὴ του μόνη.

Ἦχει σὲ κόσμο τραγικὸ
τὸ γέλοιο τὸ σατυρικό,
κι' ὁ σαρκασμὸς κι' ἡ χλεύη.

Κι' αὐτὴ σὲ ζώντας καὶ νεκροὺς
καὶ σὲ μεγάλους καὶ μικροὺς
θαρρεῖς πῶς βασιλεύει.

Ὅμως τώρα φίλτατέ μου,
λέγε περὶ τοῦ πολέμου
σὲ ποῖό βρίσκεται σημεῖο.

Οὐ μὴν πές μου, φουκαρά,
ἂν θὰ φέρουν καὶ παρὰ
μέσ' στοῦ Κεντρικοῦ Ταμεῖο.

Π.— Μάθε, φίλε Φασουλῇ,
πῶς συνήλθε κι' ἡ Βουλὴ,
κι' ἔγιν' ἐπὶ τέλους σῶμα.

Πλὴν ἀντίπαλος κανεῖς
ξένος κἂν ὁμογενῆς
μ' ἄλλῃ γνῶμῃ, μ' ἄλλο χρῶμα.

Ὅλοι τώρα, Φασουλῇ μου, σὲ πολέμων ἐποχῇ,
ποῦ μᾶς τρώει τὸ σεκλέτι,
ἔγιν' ἕνα ἄρον ἓνα σῶμα, μιὰ ψυχὴ,
κι' ὅλοι πᾶν μὲ τὸ Ντοβλέτι.

Τοὺς κυρίους Βουλευτὰς
σὲ μιὰ στρουγγα τοὺς κυττᾷς,
ἐνωμένους τοὺς ὕμνῳ,
βλέπω καὶ τὸν ἀχαμνὸ
καὶ τὸν χοντροκοίλαρο,
ὅλοι μὲ τὴν Πύλαρο.

Ψάλε τους καὶ σύ, βρὲ τέρας,
πλημμυροῦν ἀπὸ πατέρας
τῆς Βουλῆς οἱ νέοι θῶκοι.

Καὶ τοῦ κράτους ἡ κυρία
ἔδωσε τὴν Προεδρεῖα
στον Μικὲ τὸν Θεοτόκη.

Κι' ὁ Μικὲς τοὺς ἀπαντᾷ: σὰς εὐχαριστῶ πολὺ,
ἀλλ' ἐγὼμαι γέρος πιά καὶ δὲν κάνω γιὰ Βουλὴ.
Δὲν μπορῶ νὰ ξεφωνίσω καὶ κουδούνια νὰ σημαίνω,
δέχομαι τὴν Προεδρεῖα, μὰ στὴν Κέρκυρα νὰ μένω.

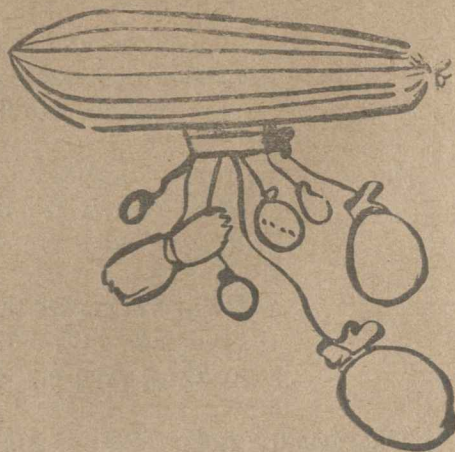
Καὶ τῶν γερόντων ὁ χορὸς
κι' ὁ Γούναρης ὁ γεαρὸς
κατῆστράπτε κι' ἐδράντα.

Κι' ἔκαναν φύλαροι πολλοὶ
πῶς τώρα θάχωμε Βουλὴ
μὲ Πρόεδρον ἀπόντα!

Τέτοια ποῦ λές, ἀγαπητέ,
συνέβησαν σπούδατα,
κι' ἦλθαν καὶ Τούρκοι Βουλευταὶ
μὲ φρόνημα κι' ἰδέα.

Κι' ἂν θέλουν κατὰ Σύνταγμα νὰ χοῦν καλὰ καὶ σώναι
Πρόεδρον μέσα στὴ Βουλὴ,
μποροῦν νὰ κάνουν τὸν Ἀλῆ,
τὸν Μουσταφά, τὸν Ἰμβράημ, καὶ τὸν Ὁμέρ Βρυώνη.

Χαιρέτα Βουλευτῶν μορφᾶς,
καὶ τώρα, κίτρινιάρη,
γύρνα τὴν ράχη σου νὰ φᾶς
τὸ τακτικὸ στηλιάρι.

**Τραγουδοῦνε χεῖλη λάλα
γὰ τὴν ζάχαρη καὶ τᾶλλα**

Σὺ ποῦ πέταξες εἰς ὕψη, ζάχαρη χαριτωμένη,
στρέψε δὲς ἱλαρωμένη
πὼς σὲ κυνηγοῦν πολλοὶ
καὶ φωνάζουν σὰν τρελλοί.

Κι' ἂν σὲ τοῦτο μας τὸ χάλι
καὶ μπακάληδες μεγάλοι
καὶ μπακάληδες μικροί.

Σ' ἔχουνε μὲ τρόπο κρύφει
γὰ νὰ σὲ πετοῦν εἰς ὕψη
καὶ νὰ φαίνεσαι πιερό.

Κι' ἂν εὐρίσκεσαι κρυμμένη
κὰν σὲ σβώλους, κὰν τριμμένη,
φανερῶσου, μὴ μᾶς κάνης
ἄνω κάτω τῆς χολαῖς,
κι' ἔλα πίκραις νὰ γλυκάνης
τοῦ Ρωμαϊκοῦ πολλαῖς.

Μὰ καὶ σύ, γλυκὸ φασόλι,
ποῦ καὶ σοῦ θρηνοῦμεν ὅλοι
τὴν ἀνέλπιστη φυγή.

Κύτταξε καὶ τὴν Ἑλλάδα,
ὅπου μήτε φασουλάδα
δὲν τῆς δίνουν γὰ φαγί.

Ἄλλοτε τὰ Καρναβάλια
κι' ἂν δὲν εἶχαμε παράδες,
σὲ ποικίλους μασκαράδες

ἔρριχναν μὲ τὰ τσουβάλια,
ἔρριχναν μὲ τὰ σακούλια
καὶ τῆς φοῦκταις τὰ φασούλια.

Ὅμως τώρα ποῦ φασούλι νὰ ἔρεθῇ γὰ φαγητό;
μέσα σ' ἐν' ἀεροπλάνο πάει, πέταξε κι' αὐτό.

Ποῦ καὶ κάρβουνο σὰν πρῶτα;
ποῦ καὶ σύ, ποῦ δίνεις φῶτα
καὶ φωτίζονται νυκτιαῖς;

Καὶ δὲν θέλομε φεγγάρια
καὶ δὲν ἐλέπομε φανάρια
νᾶναι σὰν κωλοφωτιαῖς;

Μ' αὐτὸ τὸ Καρναβάλι μας καὶ σὺ πετᾶς εἰς ὕψη...
Θεοῦλή μου τί χρόνοι!...
μήτε καρβουνοσκόνη
δὲν δίνουν σὲ κανένα μας τὰ μούτρα του νὰ τρίψῃ.

Ὅταν τὸ κάρβουνο, φανέ, σοῦ λείψῃ τί θὰ γίνῃς;
τί θὰ σβεσθῇς, καλλίτερον... ἀφοῦ τὸ θέλ' ἡ μοῖρα
νὰ φέγγῃς σὰν κωλοφωτιά στὸν τόπον τῆς εἰρήνης;
τί σ' ὠφελεῖ τὸ φῶς καὶ σὲ καὶ κάθε μᾶς φωστήρα;

Πλὴν ἀκούσαντες μὲ τέρψιν κι' εὐχαρίστησιν πολλὴν
τὰς δηλώσεις τοῦ Σκουλούδη στὴν κατ' ὄνομα Βουλὴν,
δὲν μᾶς μέλει κι' ἂν μᾶς φέρουν τὴν πανάρχαια λουσέρνα
κι' ἂν ἡ πείνα φοβερὴ τοῦ κοσμάκη τῆς φυλαῖς,
εὐχεσθε νὰ καρδαμῶνουν τῶν γερόντων τὰ Κουδέρνα,
κι' ἂς μᾶς λέν νὰ τρώμε θρούβαις καὶ νὰ ξύνωμε κοιλιὰς.